

Köln,22.04.2004
Fikret Ekin

ALEM O`NA MUHTAÇ PANELİ

DEĞERLENDİRME VE KAPANIŞ KONUŞMASI

Değerli Kardeşlerim,
Türkiyeden teşrif buyuran sevgili misafirler,
Muhterem hanımefendiler, bacılarım,
Kıymetli dava adamları,

Hepinizi saygı ve hürmetle selamlıyor, alemlere rahmet olarak gönderilen ve alemin kendisine ihtiyaç duyduğu bir dönemde gönderilen Efendimiz'i anlamak üzere düzenlediğimiz panelimizin hayırlara vesile olmasını temenni ediyorum...

Değerli Kardeşlerim,

Konuşmacılarımızın her üçüde, Efendimizi bir başkan yönüyle anlatmaya çalıştılar. Efendimiz "kuru et yiyen bir kadının oğlu" olan bir insandı.

Bir insan olarak, öyle bir topluma gönderilmişti ki; akla gelebilen her türlü haksızlığın, zulmün, fahşiyatın, taasubun, ancak asrımızdaki benzerleri ile karşılaştırılarak, anlaşılabilir karanlığında, cahiliye düzenini yaşıyorlardı.

Öyle bir insandı ki; yetim, öksüz ve kimsesiz olduğu halde, haksızlığa baş kaldırdığı için, doğup / büyüdüğü ülkeyi terke mecbur edilmiş ve onbir yıl gibi kısa bir zamanın diliminde koğulduğu / sürüldüğü beldeye fatih olarak dönmeyi başarabilmişti...

Öyle bir insandı ki; daha kendisine nebilik verilmeden, kendisiyle arkadaşlık edenler; dostluğundan, dürüstlüğünden öylesine emindiler ki; nebiliğini tereddütsüz kabul ettiler.

Öyle bir insandı ki; evlendiği eşi, kendisine, inanılması zor, olan "ilk vahiy" hadisesini anlattığında; tereddütsüz "Vallahi sen ne söylemişsen doğrudur!" diyerek, kendisine teslim olabildiği...

O öyle bir insandı ki; her konuda insanlığa örnek olmuş ve olmaya devam etmektedir.

Hakiki bir mu'min için O', insan olarak; örnek bir dost, örnek bir baba, örnek bir lider, örnek bir teşkilatçı, örnek bir aile reisi, örnek bir arkadaş, örnek bir insan, örnek bir müslümandı...

Öyle bir düzene gönderilmişti ki; o dönem ve alem, hakikaten, O'na muhtaçtı...

Değerli kardeşlerim,

Bizler ise O'nun ümmeti olduğunu iddia eden insanlarız...O'nun yolunda gittiğini iddia eden, bu sahada ter dökten, gayret gösteren, hatta fedakarlıklar yapabilen insanlarız...

Sayımız oldukça fazla, o günlere nazaran...

Yoksul değiliz, bilakis maddi olarak da güçlüyüz, ümmet olarak...

Fakat yer yüzündeki bugünkü durumumuz itibarıyla, en büyük ve son hak dinin mensupları olarak, sayı bakımından da büyük olmamıza rağmen, ayaklar altında zelil ve perişan sürünen insanlardan, ülkelerden müteşekkiliz...

Birilerine göre "yüzde doksandokuzbuçluğu" müslüman olan bir ülkede, parya muamelesi gören insanların mensuplarıyız...

Birilerinin dilediği an işgal edilebildiği, günlük ortalama ikiyüz insanın ölümüne sebep olabildiği ülkelerizde, birbirlerinin gırtlığına sarılmış oluşumuz inkar götürmüyor....

Topumuzun sesi ve gücü, top'un sesi ve gücü kadar yankı vermiyor...vs,vs...

Neden acaba ?

Eğer bu din Efendimize indirilmişse ve O bunu en güzel şekilde anlamış, hayatına uygulamışsa, bizde O'nun ümmeti olarak, O'nu anlayabilmiş, O'nu kendimize örnek alabilmişsek; huzursuz bir aile yaşantısı mümkün müdür? Düzeni olmayan bir teşkilat yapısı

mümkün müdür? Gücün hak yerine oturduğu; haksızlığın ve adaletsizliğin ayyuka çıktığı; rüşvet, adam kayırma, vurgun ve soygunun alenileştiği; din ticaret: ve sanayisinin, rızkın onda dokuzunu, siyasetin olmazsa olmazını oluşturması mümkün müdür?

Tuttuğumuzu koparmamız, saldırıyı püskürtememiz mümkün müdür?

Elbette mümkün değildir...

O halde, demek ki Efendimizi anlamada problemimiz var...

Demek ki; biz sevmek ile anlama arasındaki ilişkiyi bilmiyor veya birbirine karıştırıyoruz.

Demek ki; ögmekle, örnek olmak farklı şeyler...

Çünkü bu ümmetin hiç birinin Resülullah'a olan sevgisinden şüphe etmek mümkün değildir. Elbette ki müslümanım diyen Efendimiz'i, emanetlerini, ashabını, ehlibeytini sever..

Ama "sevmek göz göze bakmak değildir" diyor; bir düşünür, "sevmek aynı istikamete bakabilmektir", bilebilmektir ve aynı hedefe kilitlenebilmektir.

Aynı hedefe kilitlenebilmek için ise , o kilitlenecek hedefi iyi anlamak gerekir. Aynı yolu, bizden daha önce açmış olan önerileri iyi tahlil etmek gerekir diye düşündük. Böyle düşündüğümüz içinde, yıllardan beridir, "Kutlu Doğum Haftası" vesileleri ile , Efendimizi değişik yönüyle ele alıp ,Efendimizin değişik yönleriyle tahlilini yapmayı düşündüğümüz "Alem Ona Muhtaç" ismiyle bu panelleri düzenliyoruz.

Daha önceleri O'nun doğumunu farklı şekillerde kutluyor, anıyorduk. Programların adı da "Alem Ona Muhtaç" değildi. O zamanlar da Efendimizi değişik yönleriyle anlatıyor ve anıyorduk.

Sonra düşündük ki, Efendimizin içine doğduğu toplum ve kendilerine görev verilmeden önceki dünyanın halide, yaşadığımız şu günkü duruma çok benziyor. O zaman O'na nasıl ihtiyaç var idiyse, bugünkü alemde O'na o kadar ihtiyaç var. Çünkü içinde bulunduğumuz şartlar da, birebir benzerlikler, gittikçe çoğalıyor.

Acaba öyle mi?

İsterseniz beraber bir zemin yoklaması yapalım!

Efendimiz gelmeden önceki o dünyaya bir tarihi gezinti yapalım:

O günün dünyasının üç süper devleti var. Bu günün üç kutuplu dünyası gibi. Bir yerde Mecusiler, Pers İmparatorluğu. Öbür yanda binlerce yıllık birikimi olan Roma-Bizans İmparatorluğu. Ve hemen denizin öbür yakasında, bu gün aç insanların ülkesi haline getirilen, sanki öç alınıyormuş gibi, Habeşistan İmparatorluğu(Bu günün Etiyopya'sı).

Üç süper devlet ve bunların tam ortasında Hicaz, Hicaz'da iki şehir: Mekke ve Medine...

Üç devletin üçüde istediği an Hicaz'ı fethedebilme imkanına sahip, ama yapmıyorlar neden?

Çünkü üçünün de menfatinin kesiştiği bir yar var orada: Mekke, dünya ticaretinin merkezi, serbest ticari bölge, tıpkı şimdiki Türkiye ve dünyanın değişik devletlerinde ki serbest ve gümrüksüz bölgeler kuruluyorsa, öylesine bir bölge.

Mekke ticaret merkezi.

Mekke yerlileri, kabileler arası korkunç bir taasubu içinde, sürtüşme halinde.

Bu günün grup taassubuna benzeyen, kavmiyet taassubu, Resulallah'ın yasaklayacağı ve yasakladığı şey. Yani aynı milletin evladı olan kabileler arasındaki sürtüşme. Bugün bize çok yanlış anlatılan ve anladığımız şekilde Efendimiz milliyetçiliği yasaklamış değil. Mekke'de hangi ırklar ve milletler vardır ki, birbirlerinden farklı, Kureyş ve akraba şubelerden, kavimlerden başka, Efendimizin yaşağını başka noktaları çekebilelim?

Mekke'de Arap milletinden/ırkından başka hangi ırk/millet vardı?

Hatta Mekkenin birbirlerinin gırtlığına sarılan grupları, aynı ırkın/milletin şubeleri, kabileleri değilmiydi ki; kavmiyetçilikten, ırkçılıktan, milliyetçilikten bahsedebilelim ?

Öyle ise orada yasaklanan ne idi?

Grupların haklı-haksız ayrımı yapmadan, kendi gruplarını savunmaları, üstünlük iddialarında bulunmaları değilmiydi, Mekke'de Efendimiz öncesi yaşanan ve Efendimizin yasakladığı?

Yani grup taassubu...

Kelimenin tek manası ile her türlü taassub...

Demek ki, Mekke'de grup taassubu ile birbirlerinin gırtlığına sarılmış, devamlı sürtüşme halinde kabileler yaşıyordu..

Aynı şekilde Medine'de de (o günkü adıyla Yasrib) tarihçilere göre altı ayrı kabile yaşıyordu. İsrail oğullarından üç kabile, araplardan da üç ayrı kabile var. Bunlar İslam tarihinde çok meşhur olmuş ve islamiyetle birlikte Ensar diye isimlendireceğimiz Evs ve Harrac kabileleri, birde Resulallah'ın dayılarının kabilesi olan Ben-i Nacar, yani Nacar oğulları kabilesi.

Değerli Kardeşlerim,

Ben-i Kurayza, Ben-i Kaynuka ve Ben-i Nadir dediğimiz üç İsrailoğlu kabileleri, kendi aralarında antlaşmış, bir tanesi tarımla(Hurma), diğeri silah yapım ve satımı ile, ötekisi ziyet eşyası üretimi ile iştigal ediyorlar ve kesinlikle kendi aralarında bir sürtüşme yaşamıyorlardı.

Oysa öbür iki Arap kabilesi, yani Evs ve Hasreç, aynı soydan gelmelerine rağmen, kesinlikle anlaşmıyorlar ve sürtüşme halindedir.

Neden?

Çünkü savaş olmazsa üretilen silah satılamaz.

Aynı şekilde ziyet eşyası da, ancak sürtüşmenin, savaşın, üstünlük taslamasının olduğu yerlerde satılır.

Yani, insanları savaştırırsanız, sürtüşürürseniz silaha ihtiyaç duyarlar, üstünlük arzusu ile ziyet eşyalarına yönelirler; üreten değil, tüketen toplum haline gelirler...

Bugün eşarp modamızın dahi Paris'ten belirlendiği, ayakkabı ihtiyacımızın İngiltere'den yönlendirildiği, silah ihtiyacımızın ABD'den belirlendiği gibi..

Komşularımızla devamlı kavgalı tutuluşumuza özel özen gösterildiği gibi, o günde modayı belirleyenler var. Silah ticareti yapanlar var Medine'de.

Tüm bu malzemeler Medine'de ve bilhassa Mekke Ortak Pazarı'nda tüketiliyor ve kazanılan para Mekke'ye taşınıyor. Bunların Mekke'deki uzantıları, büyük ziyaretçi akımına uğrayan ve savaş nedeniyle ihtiyacın çok olduğu bu bölgede oluşturdukları,bugünkü bankaların nüvesi, tefeciler kanalıyla, ihtiyaç sahiplerine, kredi veriyor, paraya ayrıca para kazandırıyorlar.

Mekke'li tefeciler isteyene istediği kadar kredi veriyorlar.Kim ne kadar kredi istiyorsa veriyorlar. Çünkü savaşmak için, üstün gelmek için silaha ihtiyaç var. Silah almak için maddi güce ihtiyaç var.Savaş halindeyseniz, düzenli üretemezsiniz. Üretmiyorsanız maddi gücünüz olmaz. Maddi gücünüz yoksa, savaşmak da mecburiyetinde iseniz ne yaparsınız?

Sayın panelistimizin Türkiye ile ilgili söylediği gibi, günlük bilmem kaç milyar dolar faiz ödeyerek borçlanmaya gidirsiniz.

Sizi komşularınızla birbirinize düşürür, komşularınızı size düşman ilan ederler; siz de komşunun aldığı her silahın daha iyisini almak mecburiyetinde kalırsınız. İçinizde ayaklanmalar oluştururlar, savaşmak zorunda kalırsınız.Bunun içinde borçlanır, borçlanır ve günlük borcunuzun faizini bile ödeyemez hale gelir, kurtarıcı IMF'nin tüm giderlerinin yüzde altmışını, faiz olarak ödemek durumuna düşersiniz..

İşte o dönemde Hicaz'da da böyle bir durum ve düzen var. Tefeciler isteyene istediği kadar kredi veriyorlar. Yalnız kolay kredi almanın yolu, kız çocuğunuzun olması. Çok kredi alabilmenin yoluda bu kız çocuğunun yaşının küçük oluşuna göre..

Çünkü borcunuzu zamanında ödeyemeyeceğiniz kesin. Borç ödenmediği müddetce de ipotek alınan kız çocuğu, faiz karşılığı, çok yabancı çeken Mekke'nin 'beyaz bayraklı' evlerinde pazarlanmaya devam edilmektedir.Yani bir gelir(!) imkanı oluşturuyorlar. Bu beyaz badanalı, beyaz bayraklı evlerde çocuk denilen yaştaki zavallı kızlar, babalarının,kardeşlerinin borçlarının faizini, vücutlarını satarak ödemeye mahkum ediliyorlar...

Günümüzün 'leon lambalı' evleri, üniversite talebeleri! 'Telekızları, yarışmadan yarışmaya sehirtten 'TV yıldızlarına' ne kadar da benziyor değil mi? Hırsları kamçılanan, üretmeden veya ürettiğinden fazlasını tüketmeye yönlendirilen, Madam Manukyan'ın 'vergi rekortmenliğine' vasıta ve malzeme olan zavallılar...

Değişen ne ?..

Ve bu iğrenç olaylar öyle bir noktaya geliniyor ki; haysiyet ve şerefine düşkün olan insanlar, ileride herhangi bir sebeple sıkıntıya düşüp, tefecilerden para almak zorunda kalarak, namus ve haysiyetlerini onlara teslim etmek durumunda kalmak korkusuyla, bir başka çıkmaza saplanıyorlar: Kız çocuklarını diri diri kuma gömmek...

Yoksa, size yıllardır öğretildiği gibi, o toplum inançsız falan değil. Onlarda kendilerine göre bir inanca sahipler ve inançlarında da kız çocuğunun, kadının hakir görüldüğü de yok. Öyle olsaydı, Mekke'nin en ileri gelenlerinden olan Hz. Hatice gibi – hem de erkeklerle birlikte- ticaretle uğraşan, Ebu Leheb'in hanımı gibi toplumda sözü dinlenen kadınların olmaması gerekmezmiydi?

Fakat maalesef her zaman olduğu gibi, o günde din, dinadamları sıfatı taşıyan insanların elinde, idare edenlere karşı idare edilenleri ayartmak için bir afyon haline getirilmiş, onların geniş kitleleri istedikleri gibi sömürebilmeleri için bir paravan durumuna düşürülmüş, geniş kitlelerin birbirlerine düşürülerek, silah, mücevharat, kadın ticaretiyle, bu günde tıpatıp aynısı global düzeyde sürdüğü gibi, dünya hakimiyetlerini, hükümranlıklarını sürdürüyor ve

bu yolla kazandıkları kolay parayla da, Hicaz'ın bir başka, dünyanın cenneti denilen, şehrinde, Taif'in sayfiyelerinde yaşıyorlardı.

İşte böyle bir ortamda; pisliğin, haksızlığın, zulmün burunlara kadar geldiği, kanın oluk oluk akıtıldığı; tefeciliğin, fuhşun, savaşın, gösterişin tek yaşam gayesi olduğu bir dünyada, Alem zaten O'na gebe idi.

Ve şartlar oluşunca, adalet şart oluyordu...

Çünkü "bir annenin çocuğuna şefkatinden, binlerce defa daha fazla şefkat sahibi olan yüce Allah, insanı bir kez daha kurtuluşa çağıracaktı...

Resulullah böylesi bir toplumda, tek başına başlattığı mücadeleyi, düşünün; kırk yaşında kendisine nübüvvet verildiğini, atmışüç yaşında da bu alemde göç ettiğine göre; yirmüç yıllık bir kısa zaman diliminde, sonuçlandırıyor, kendi Hak sistemini orada kurabiliyor ve dünyanın süper güçlerini dize getirebiliyordu...

Değerli Kardeşlerim,

O gün hakikaten "Alem O'na Muhtaç"tı... Ve Cenabı Allah (c.c), yarattıklarına, insanlara merhamet sahibi olduğu için, sık sık onlara uyarıcı, elçiler gönderdiği gibi; son uyarıcıyı, son elçiyi; en mükemmel, İnsanı Kamil, Hatem-i Enbiyayı da gönderdi...

Başka uyarıcı da gelmeyecek... Her ne kadar kendilerinin "çıplak uyarıcı" olduğunu idda eden bazı "yarıcılar" olsada; her ne kadar birileri kendilerinin "O'nun vekili" olduğunu iddi etseler de, her ne kadar bazıları hala "kurtarıcı", " mehdi", "mesih" beklenseler ve beklenselerde; başka "elçi", "kurtarıcı" gelmeyecek...

Fakat "Alem hala O'na Muhtaç" ve bugün O'na her zamankinden daha fazla muhtaç...

Yer yüzüne bir göz atarsınız, her gün Asya ülkelerinden, uzak doğudan getirilen "körpe bedenlerin", Avrupa'da nasıl pazarlandığıyla ilgili haberleri okuyorsanız; derisinin renginden dolayı otuzmilyon Afrika'nın, üçyüzbin beyaza nasıl köle kılındığını Güney Afrika'da görebiliyorsanız; beylerin, hanımefendilerin boğazlarında, kollarında biraz daha fazla mücevher olsun diye, fakir ülkelerde insanların kanlarının nasıl emildiğini düşünebilirsiniz; "tek taş yüzük" uğruna, sözüm ona "sanatçı" geçinen körpe bedenlerin, para babalarının yataklarına nasıl zıplayarak üşüşüklerini fark edebiliyorsanız; bir tek ülkede, günde 200-300 kişinin nasıl ve hangi yollarla katledildiğini ve işgalcilerin hala pişkinlikle nasıl demokrasiden, insan haklarından, terörle savaştan bahsedebildiğini anlayabiliyorsanız; Haksızlığın, zulmün, hemde insan hakları adına, nasıl meşrulaştırıldığını; zulme direnişin, hemde "din" adına, "İslam" adına nasıl "terör" sayılabildiğini, saydırabildiğini anlayacak çapta iseniz; din adına, din adamlığı adına ortaya çıkan bazı, "Müslüman"veya "Hıristiyan" veya "Yahudi"veya "Budist" bilmem ne vasıflı soytarıların, geniş halk kitlelerini nasıl

"güce boyun eğdiren" rolü oynadığını kavrayabiliyorsanız; bizim bu panele, bugün niçin bu ismi verdiğimizizi, açık bir şekilde anlayabilir, kavrayabilirsiniz...

Evet "Alem O'na Muhtaç"...

Ama O son Nebi, O son Peygamber. Bir dahada geriye gelmeyecek...

O halde ne olacak?

Bu düzensizlik düzeni, bu vurgun, soygun düzeni, bu caniler düzeni böyle devam mı edecek ?

Eğer Alem O'na muhtaçsa, Cenab-ı Allah (c.c.) kendine el açıldığında, muhtaç olduğunda, kullarının imdadına yetişiyorsa; şimdi de, an o ansa; ne olacak şimdi ?

Evet Alem yine O'na muhtaçtır. Evet Cenabı Allah (c.c.) Rahmet ve Merhamet sahibidir. Ve kurtarıcıyı göndermiştir...

O Kurtarıcı'da dünyasını değiştirirken, Vada Hutbesinde, kendinden sonra insanlığın kurtuluşu için "iki emanet" bıraktığını açıklamıştır: Kur'an ve Sünnet...

Bu ne demektir ?

Demek ki, O'na ümmet olduğunu idda eden ve Müslüman olduğunu söyleyenler, Kur'an ve Sünnet emanetlerine sınıksız sarılarak, Alemleri yeniden düzene sokacaktır. Yani sizlerin ellerinizle dünya yeniden düzene çıkarılacak. Bu haksızlığın, bu zulmün, bu fitnenin, bu fesadın, bu itilmiş / kakılmışlığın, bu hor görülmüşlüğü ortadan kaldırılması; dünyaya yeniden huzur ve sevincin, adalet ve barışın, dayanışma ve kardeşliğin getirilmesini sağlayacak olan insanlar olarak; değerli tebliğcimizin, Efendimizin hayatını anlatırken değindikleri ailenin önemini öncelikle kavramaları gerekiyor. Çünkü çok güzel ifade ettikleri gibi, toplumun çekirdeği ailedir. Ailenin biraz büyütülmüşü cemaattir, teşkilatlardır. Teşkilatların / Cemaatların büyüğü toplum, toplumun büyüğü ise alemdir. Çekirdek sağlam ise, öz sağlam ise gerisi sağlam olur. Yani aile sağlamsa, teşkilat / cemaat sağlam, teşkilat / cemaat sağlamsa toplum sağlamdır...

Nereden çıkarıyoruz bunu ?

Resulullah'ın bir teşkilat önderi olarak yürüttüğü mücadelesinin merhalelerinden çıkarıyoruz. Çünkü onun bıraktığı iki miras, anlayana; öven değil, öğrenene, yol göstermeye devam ediyor. Yeterki biz O'nu, bulunduğumuz konuma göre, örnek almasını öğrenebilelim. Babaysak babalığı, Eş isek eşliği, dost isek dostluğu, teşkilatçı isek teşkilatçılığı, imam isek imamlığı, lider isek liderliği, başkan isek başkanlığı, tüccar isek tüccarlığı, O'nun yaptığı gibi yapabilelim yeterli...

Bunun için bilmek olmazsa olmazımızdır. O'nu anlamadan, O'nun hayatını ve şartlarını bilmeden, O'nun mücadelesini kavramadan; öğerek, öğrenerek varacağımız yer, işte bugünkü yerdir...

Değerli Kardeşlerim,

İçinde bulunduğumuz bu zeminde, tıpkı Resulullah dönemindeki zemine benziyor. Bu zeminde başarılı olmak istiyorsak, daha önceki benzer zeminde başarı getirmiş, Efendimizin metodunu olduğu gibi anlamamız gerekiyor ve uygun olan yerlerde, uygun şekilde, o metodları uygun şekilde uygulamamız gerekir diye düşündüğümüz için, Efendimizin yirmiüç yıllık hayatı boyunca uyguladığı metodunu beş başlık altında ele almak üzere, sizlerle paylaşmak istiyordum aslında. Fakat malum sebeplerle, burada sadece ilk iki merhaleyi, sizlerle paylaşmayı daha uygun buldum.

Umulur ki tesbitlerimiz doğrudur ve doğru anlaşılır, doğru uygulanır. Değilse bile farklı bir düşünceye pencere açmış oluruz....

Birinci Merhale; gizli davet, gizli teşkilatlanma. Nübüvvet'in gelişinden (İlk Emir) Şura Suresinin ikiyüzdördüncü Ayetinin gelişine kadar olan süre. Yani Nebiliğin kendilerine tevdi edilmişinden, Cenab-ı Allah'ın (c.c.) "Önce en yakın hısım akrabalarını uyar" emrine kadar olan süre. Bu süre içerisinde Efendimiz davetini de, teşkilatlanmasını da gizli yapmış; hanımına, yanındaki amcasının oğluna, kölesine ve dostuna sıralamasıyla gitmiştir.

Efendimiz davetine hanımı ile başlıyor, yakın arkadaşı Hz. Ebubekir ve amcasının oğlu Hz. Ali ve kölesi Hz. Zeyid bin Haris ile devam ediyor.

Bu durumun, bilmem, dikkatinizi çeken biryanı var mı?

O günkü toplumun sahip olduğu dört sınıftan, dört insan ve ilk dört Müslüman. Bir hanım, bir köle, bir çocuk, birde eşraftan biri, yani üst seviyeden biri... Buradan

anlayacağımız en önemli konu, yapılacak davetin, mevcut toplumun her kesimindeki insanlara, yani o kesimden insanların eliyle ulaştırılabileceği, ulaştırılmasıdır.

Toplumun sadece bir kesimine hitab edenler, davalarını istedikleri neticeye ulaştıramıyorlar.Sadece öğrencilerle, sadece işadamları ile, sadece işçilerle, sadece siyasi mücadele ile, sadece edebi mücadele ile başarılı olunamıyor demek ki .

İkinci Merhale; Cenab-ı Allah'ın “önce yakın hısımlarını uyar” emrinden başlayan dönemden; peygamberliğin onuncu yılına, yani Hicret'e kadar olan dönemdir.Bu merhalede davet açıktır. Resulullah Efendimiz Mekke'de meydana çıkıp, önce kendi kabilesi, daha sonra tüm Mekkelileri Hakk'a açıktan davet ediyor.Fakat teşkilatlanma ve eğitim çalışmaları hala gizlidir.(Darul Erkam dönemi). O gizli örgütlenmeler, bildiğimiz gibi, Hz. Erkanın evindeki toplantılar ve benzerleri gibi...

Bu dönemde en çok dikkatimizi çeken nokta, müşriklerden,yani inanmayanlardan, Hakk'a karşı duranlardan (bunların içerisinde o günün hıristiyan, yahudi, putpereslerinin hepsi var) yüz çevrilmiştir.Yani tecrit uygulaması.

Bugün, hatta son yüzyıllarda Müslümanların hiç,tecrit yapmadığı; yapmadığı içinde tecrite uğradığı malumdur.

İnaçlarımızla alay edenlerden yüz çevirmezseniz; bilakis onlara şirin görünme yarışına girerseniz; sizinle hizmet edenleri, size hizmet edenleri unuttur, size hakaret edenleri unuttursanız,ayağa kalkmanız mümkün değildir.

Gözlerimizi, bildiğimiz, bu günün gerçeklerine döndürelim. Hayatı boyunca değerlerimizle alay eden, dinimize hakaret edenler; birgün, her nasılsa, İslam'la alakalı övücü bir yazı yazarlar veya söylerler başımıza taç ederiz. Ömrünü bu davaya adayanlar ise, bizim gündemimize bile girmez / giremez. Yani yetiştirdiği değerlere sahip çıkmayan topluluklar, yeni değerler yetiştiremez. Değer yetiştiremeyen topluluklar ise değersizdirler, demektir. Aynı şekilde bunun zıddıda geçerlidir: kendisine düşmanlık ve kin besleyenleri unutan topluluklar (affeden değil, unutan),cemaatler, aynı zulümleri yaşamaya mahkumdurlar.

İspanya'da müslümanlara yapılan katliamı unuttursanız,Balkanlardaki birinci katliamı; onu unuttursanız ikinci katliamı; onu unuttursanız üçüncü katliamı yaşarsınız.Onuda unuttursanız bugünkü Bosna-Hersek, Makedonya, Çeçenistan,İrak, Afganistan,Filistin katliamlarını yaşamaya mahkumsunuz demektir.

Tıpkı, burada, içinde yaşadığımız toplulukda olduğu gibi.Demek ki inanan insanların tecridi de mutlaka uygulamalı, yapmalıdırlar.

İnançdan kesinlikle taviz verilmemesi, sizin inancınızla mücadele edenlerle iyi geçinme, hoşgörü, diyalog adına, kesinlikle taviz verilmemesi; yoksa yeni düşmanlıklara davet çıkaracağı manasıdır, bu tecrit. Elbette ki insanları farklarıyla ve farklılıklarıyla sevmek bizim vazifemizdir. Yeryüzünde Allah'ın halifesidir, her insan. Her insanı sevmeyiz, ama bu sevgi, diyalog, hoşgörü taviz haline dönüşmemelidir. Sayın panalistimizin söylediği gibi; birbirimizin gırtlığına sarılırken, birbirileriyle kucaklaşmak adına olmamalıdır, sevgi, duygular, hoşgörü....

“Ey Muhammed sana emredileni açıkca ortaya koy ve müşriklerden yüz çevir”, “onlar boş söz işittikleri vakit ondan yüz çevirdiler” ilahi mesajları meramını herhalde açıklamaya kifayet eder...

Evet değerli kardeşlerim;

Bu ilahi mesaj, tecrid'in Cenab-ı Allah (c.c.) tarafından Resulullah'a dolayısıyla O'nun emanetine sahip çıkanlara, benzeri bir durum için, açıkca bildirilmiştir.

Onlar “boş söz duydukları vakit, nasıl sırtlarını dönüp gidiyorlarsa, bizimde bunu biraz yapmamız ,beğenmediğimiz yerde, tepkimizi ortaya koymamız gerekmez mi?

Fakat kesinlikle Necip Fazıl'ın "sesime bir kişi cevap verdi. Ey Türkiye ayağa kalk dedim,o da amuda kalktı" dediği gibi de olmamalı bu tepki ve tecrit. Malesef bugün bunların ızdırabını yaşıyor.

Ya yılışıklık ,yahut yıkıcılık
İfrat ve tevrit
Oysa İslam itidal dinidir...

Dięer merhaleleri bir başka zaman ve yerde özetleyebilmek ümidiyle,ifrat ve tefritsiz,itidalin hakim olduğu bir anlayıř ve hayat dileklerimizle...